

[Aksel Larsen.]

klassen. Og som jeg tidligere har anført paa mit Partis Vegne, er det afgørende ikke det formale: hvem der er det mindste Parti, eller hvem der har startet sidst; nej, det afgørende er, hvem der har holdt, og hvem der har svigtet Arbejderklassens socialistiske Program.

Og her fik vi jo ogsaa i Dag lidt Anskuel-sundervisning. Socialministeren citerede en Mængde mere eller mindre bekendte borgerlige Økonomer for at overbevise de Konservative og Venstre om, at det er i Arbejdsgivernes egen Interesse, at disse Ting gennemføres. Det havde været mere rimeligt, synes jeg, hvis Socialdemokratiet var et marxistisk Arbejderparti, at dets Minister her fra Talerstolen havde citeret Karl Marx (*Socialministeren* [Steincke]: For at overbevise Højre?). For at overbevise Højre — ja, nu kommer vi igen paa Grænsen af Injurier. Hvis Socialministeren er saa naiv at tro, at han kan overbevise Arbejderklassens Modstandere ved saglige og hyggelige Argumenter, gaaende ud paa, at de maa gaa ind paa det, vi vil — ja, saa er der ikke noget at gøre ved denne Naivetet.

Men det, det drejer sig om her, er jo ikke ved Hjælp af mere eller mindre træffende Argumenter at overbevise, men om virkelig at undersøge: hvordan er den økonomiske Struktur i det bestaaende kapitalistiske Samfund, hvorledes er dets Udviklingslinje? Det er rigtigt, at Lønninger og al den Slags Ting ikke har nogen Indflydelse, der tæller noget, paa Konjunkturerne. Det har Marx opdaget og klarlagt længe før disse borgerlige Nationaløkonomer overhovedet saa Dagens Lys og begyndte at sætte Pen til Papiret. Men det er ogsaa rigtigt, at Spørgsmaalet om Lønninger og Arbejdstid ikke løses ved Foranstaltninger i et Parlament, men udelukkende gennem de økonomiske Kampe i Kraft af Styrkeforholdet mellem Arbejdere og Arbejdskøbere. Der kan jeg maaske anbefale et lille økonomisk Skrift til Læsning af Socialministeren i ledige Stunder — det er skrevet af den ikke ukendte politiske Økonom Karl Marx og hedder: „Løn, Pris og Profit“ —, hvori disse Ting bliver ganske udmærket udviklet, og hvor han bl. a. siger, at Fagforeningerne er gode nok og virkelig i Stand til at gøre noget for at hæve Lønningerne og sænke Arbejdstiden, men de bliver i mange Tilfælde brugt forkert af dem, der regerer dem.

Socialministeren (*Steincke*): Det har jo været en bevæget Tid, siden jeg af-

sluttede mine stiltfærdige Betragtninger for et Par Timer siden, Betragtninger, der paa ingen Maade gav Anledning til disse forskellige Udladninger, der begyndte med det ærede Medlem Hr. Kristen Amby og fortsattes i stedsse stigende Tempo gennem det ærede Medlem Hr. Thomsen, til man nu, som naturligt er, sluttede med det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen. Jeg skal da paa dette sene Tidspunkt af Dagen indskrænke mig til nogle faa og korte Bemærkninger i Anledning af Udtalelser, der direkte er blevet henvendt til mig. Hvad de to førstnævnte ærede Medlemmer, de Herrer Kristen Amby og Thomsen, angaar, er der allerede svaret af det ærede Medlem Hr. Rager, og svaret paa en saa effektiv og skarp Maade, at jeg med mit blide Temperament paa ingen mulig Maade kunde tænke mig at konkurrere. Da jeg paa den anden Side er saglig enig med det ærede Medlem i hans Betragtninger, skal jeg dog gøre enkelte Bemærkninger.

Det ærede Medlem Hr. Thomsen endte sine Udtalelser, der stod til disse Forslag som „Økseskaft“ til „Goddag Mand“, med en Bemærkning om, at hvis jeg vilde kæmpe for den Tilpasing, han ønskede i Landbruget, i den Form, han vilde have den, vilde jeg gaa over i Historien som en Realiteternes Mand. Det vilde naturligvis være saare behageligt at gaa over i Historien som en saadan, og det turde vel ikke være udelukket, selv om jeg ikke giver mig til at være Landbrugsminister ogsaa. Jeg maa sige til det ærede Medlem, at vi har jo en Landbrugsminister, men jeg er efter det ærede Medlems Udtalelser ikke i Tvivl om, at han ønsker, at vi alle skulde være Landbrugsministre. Jeg har imidlertid allerede saa meget at gøre indenfor mit eget Omraade, at jeg vil holde mig til det, og jeg vil henstille til det ærede Medlem at gøre det samme, naar han taler om Socialministeriets Sager, hvad han ingenlunde gjorde i Dag.

Det ærede Medlem Hr. Elgaard hævder stadig, at disse Lovforslag i hvert Fald er for tidligt fremsat. Jeg kan dertil ikke sige andet end, at jeg synes det er paa høje Tid, man begynder at beskæftige sig med, ad hvilke Veje og ad hvor mange Veje man er i Stand til at bekæmpe Arbejdsløsheden, idet jeg føler mig fuldkommen overbevist om — og i den Henseende fik jeg Medhold af en eller flere af de ærede foregaaende Talere —, at det er at se alt for optimistisk paa Tingene, naar man tror, at de omfattende Forslag, der nu er eller vil blive vedtaget, er i Stand til at løse det